

VIJESTI I SAVJETI

Ispovijest gerontodomaćice koja je skrblila o onkološkim pacijenticama: „Našem društvu nedostaje empatije“

Ivana Kalogjera, 30. prosinca 2022.

Milica se prije desetak dana vratila s operacije štitnjače. Problemi su počeli još proljetos, no liječnicima je trebalo nekoliko mjeseci da uspostave dijagnozu. Sve je bilo jasno nakon što su joj se kao posljedica ubrzanog rada štitnjače izbuljile oči.

Baš u vrijeme kad se razboljela Milica je prestala raditi na projektu Zaželi na kojem je kao gerontodomaćica brinula o onkološkim pacijenticama. Ugovor joj je isticao u travnju 2022., a iskustvo i kvalifikacija koju je stekla pomogli su joj da vrlo brzo pronađe drugi posao. Sada brine o starijim i nemoćnim ljudima, no ono što je prošla i spoznala skrbeći o onkološkim pacijenticama ne da se, kaže, usporediti ni s čim.

Tri njezine korisnice, sve odreda relativno mlade žene, umrle su u istom mjesecu, u razmaku od svega tjedan dana. Sljedeći mjesec umrla je i četvrta korisnica. Suočiti se u tako kratkom vremenu s tolikim smrtnima ovoj krhkoj, emotivnoj ženi, sigurno nije bilo lako.

No, ono što je proganja do dan danas opća je nebriga i ne empatija koju društvo pokazuje prema svojim najugroženijim skupinama, a kojoj je svjedočila, iz dana u dan.

„I samoj mi kroz život nije bilo lako. Za vrijeme rata sam iz Slavonije doselila u Zagreb s tada maloljetnom kćerkom. Kako bismo preživjele znala sam paralelno raditi po dva, tri posla. Dizala bih se u četiri sata ujutro i kući vraćala u 10 sati navečer. No, uvjeti u kojima je živjela Terezija, prenerazili su me“, priča Milica.

Sudbina svih onkoloških pacijentica koje je upoznala kroz projekt duboko ju je potresla. Neke od njih nakon što su oboljele supruzi su ostavili same s malom djecom, neke su bile zatvorene u četiri zida i nisu mjesecima izašle na zrak. No, Terezija je doista, u punom smislu te riječi, za društvo bila osoba s margine.

Bolovala je od metastatskog raka dojke koji se proširio na kosti. Supruga je izgubila nesretnim slučajem, a djeca su je napustila. Živjela je sama u derutnom podrumskom podstanarskom stanu, bez osnovnih higijenskih uvjeta, zaboravljena i odbačena od svih.

„Ta se žena nije imala gdje okupati jer nije imala kupaone. Zamislite sada ženu koja boluje od metastatskog raka, a koja se ne može normalno oprati. Jednom tjedno bi joj došla patronažna sestra, malo ju je pobrisala gazom i oprala joj kosu, no to je samo kap u moru njezinih svakodnevnih potreba“, kaže Milica te dodaje kako je uz Tereziju, kako je bolest napredovala, netko trebao biti 24 sata dnevno, a ne jedanput tjedno po najviše dva sata.

Ljuti je što socijalna radnica koja je brinula o Tereziji, nikada nije došla da je pita kako je i što joj je potrebno. Jednom su Terezija i Milica same taksijem otišle do centra za socijalnu skrb. Prvo su više od sat vremena sjedile u parku ispred centra i čekale da ih netko primi. A onda je socijalna radnica sišla i pred njima listala registre te nabrajala koje sve papire Terezija mora prikupiti.

A žena se jedva kretala. Bez tuđe pomoći iz podrmskog stana nije mogla ni na ulicu, a pred kraj života više nije mogla nikamo ni uz tuđu pomoć. Pa čak ni do toaleta koji se nalazio u hodniku, pod stepenicama, a koji je služio i kao spremište za hranu jer frižidera u stanu nije bilo.

„Nevjerojatno mi je da nitko, ni Terezijina liječnica, ni socijalna radnica, ni patronažna sestra koja je dolazila u stan, nije poduzeo neke korake da se ženu izmjesti u neke humanije uvjete kako bi dostojanstveno umrla. Ja sam dala sve od sebe, pomogla sam joj koliko sam mogla, no sustav bi morao biti bolje i drugačije organiziran“, kaže Milica kojoj nije jasno zašto u Gradu Zagrebu nema ni jednog hospicija za ljude u potrebi, niti se o tom problemu javno govori.

„Stalno se govori o tome kako treba izgraditi novi Dinamov stadion, a o stvarnim životnim problemima koji muče građane, a među kojima je i problem smještaja za teško bolesne i umiruće ljude, ni riječi“, kaže te zaključuje: „Baš smo društvo bez empatije.“

Uvjerila se u to više puta i dok je svoje korisnice pratila u bolnicu na terapije i preglede kod liječnika.

„Kad vide da vozite ženu u kolicima, koja teško i sjedi, malo je ljudi koji će vas pustiti do šaltera. Prije će pasti preko kolica. Ili kad pokušavate s bolesnom osobom ući u tramvaj, nitko vam se neće pomaknuti“, priča Milica koju je posebno pogodilo odnos zaposlenika hitne koji su na njezin poziv došli po Tereziju i odvezli je u bolnicu. Dva i pol tjedna nakon toga Milici su javili da je Terezija umrla. Sama i napuštena od svih.

„Hitnu smo čekali četiri sata, a kad su došli bolničari su se prvo pred ženom koškali kako će je po tim silnim stepenicama iz podruma iznijeti na ulicu. Na kraju su je iznijeli deki. To je bilo jako ružno i bolno, tim više što je sve što su tom prilikom rekli čula i Terezija“, priča Milica kojoj je i dan danas pred očima tužna slika usamljene teško bolesne žene koja se bori za svaku minutu svog života.

„Mislim da je svaki čovjek zaslužio dostojanstven kraj. Nitko od nas ne bira bolest. Zaista je vrijeme da se nešto počne sustavno rješavati. Dio posla koje bi trebala obavljati država, da je ona doista socijalna, preuzele su na sebe udruge. No, to nije dovoljno. Kad naidete na osobu koja socijalno potpuno zapuštena, kao što je bila Terezija, morali biste znati kome ćete se javiti da se mehanizmi države pokrenu i da onda budete sigurni da će se to doista i dogoditi i da će sustav tu osobu adekvatno zbrinuti“, zaključuje.

*** Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.**

Next

Građani nisu krivi zato što ne vjeruju institucijama koje ne rade svoj posao

Ivana Kalogjera

Nakon što je oboljela od raka dojke, a potom usred liječenja ostala i bez posla, novinarka Ivana Kalogjera osnovala je portal Nismo same te istoimenu udrugu. Udruga je u javnosti najpoznatija po projektu „Nisi sama – ideš s nama!“, novoj socijalnoj usluzi taksi prijevoza na kemoterapiju žena oboljelih od raka koje se liječe u zagrebačkim bolnicama.

RELATED POSTS

U Varaždinu održana peta konferencija „Fight&Win – Kako se oduprijeti raku?“

Nismo same, 16. studenoga 2018.

Nismo same u medijima: Hvala svima, zajedno gradimo bolje društvo!

Nismo same, 4. rujna 2022.

Građani nisu krivi zato što ne vjeruju institucijama koje ne rade svoj posao

Dražena Lejo, 30. prosinca 2022.

NOVE OBJAVE

Ispovijest gerontodomaćice koja je skrblila o onkološkim pacijenticama: „Našem društvu nedostaje empatije“

30. prosinca 2022.

Građani nisu krivi zato što ne vjeruju institucijama koje ne rade svoj posao

30. prosinca 2022.

Zašto su posljedice covida-19 nerijetko identične onima nakon primanja kemoterapije

27. prosinca 2022.

PREUZIMANJE SADRŽAJA

Svi sadržaji na Nismo same su autorski. Molimo sve zainteresirane za preuzimanje originalnog sadržaja da nas kontaktiraju na info@nismosame.com.

Izrada i održavanje web stranice:

PRATITE NAS

ISPINTAJ ČLANAK

